

บทที่ ๒

เสียงสระ

การออกเสียงสระสั้นในแม่ ก กา ในสงขลา

เสียงสระสั้นในแม่ ก กา ในสงขลาไม่ออกเป็นเสียงสั้นเหมือนในกรุงเทพฯ แต่ออกเป็นเสียงครึ่งสั้นครึ่งยาว คือ เป็นเสียงอยู่ระหว่าง สระสั้นและยาว เช่น เสียง อะ ในกรุงเทพฯ ในสงขลาจะออกเป็นเสียงยาวกว่า อะ ในกรุงเทพฯ แต่จะสั้นกว่า อา ในกรุงเทพฯ ตัวอย่างคำอื่น ๆ เช่น

(ก.ท.)	กะ	—	(ส.ข.)	กาะ
	คละ	—		ชลาะ
	ปะ	—		ป้าะ
	พระ	—		ผลาะ
	พะ	—		ผาะ
	ทะ	—		ทาะ
	ละ	—		ลาะ
	โปะ	—		ป้อะ
	แกะ	—		ก้อะ
	แพะ	—		ป้อะ
	แฉะ	—		ช้อะ
	เกาะ	—		ก้อะ
	เงาะ	—		ช้อะ
	เงาะ	—		จ้อะ
	เทาะ	—		ท้อะ

การเพี้ยนเสียงสระ

เสียงสระที่ใช้อยู่ในสงขลาปัจจุบันนี้มีทั้งที่เหมือนกันและต่างกันไปจากเสียงสระในกรุงเทพฯ เป็นต้นว่า เสียงสระ อี ในกรุงเทพฯ มีทั้งคำที่เป็น อี และเป็นเอะ ในสงขลา เช่นคำว่า กิน ในกรุงเทพฯ ก็เป็น กิน ในสงขลา แต่คำว่า ตี ในกรุงเทพฯ เป็น เตะ ในสงขลา คือ อี เพี้ยนเป็น เอะ ไปแล้วดังนี้ เป็นต้น ในที่นี้จะกล่าวถึงแต่เฉพาะพวกที่ต่างกันเท่านั้น

เสียงสระในสงขลาที่แตกต่างกับกรุงเทพฯ นั้น ส่วนมากจะต่างกันในเรื่องสระที่เกิดจากรฐานใกล้เคียงกัน ถ้าจะจัดแบ่งพวกเสียงสระที่ต่างกันในระหว่างกรุงเทพฯ กับภาษาสงขลาตามฐานที่เกิดใกล้เคียงกันแล้ว อาจแบ่งออกเป็นพวกใหญ่ๆ ได้ดังนี้ คือ

ก. สระเดี่ยว

๑. ต่างกันระหว่างสระหน้าด้วยกัน ได้แก่ อา แอ เอ อี
๒. ระหว่างสระหลังด้วยกัน ได้แก่ อา ออ โอ อู
๓. ระหว่างสระกลาง ได้แก่ อือ เออ
๔. ระหว่างสระหน้ากับสระกลาง ได้แก่ อา อี กับ อือ
๕. การยืดยาวและทอนสระในคู่ของมัน

ข. สระผสม

สระผสมในกรุงเทพฯ และสงขลา ก็มีที่ต่างกันบ้าง

ก. สระเคียว

ความแตกต่างของเสียงสระในระหว่าง อา แอ เอ อี

อะ - แอ

(ก.ท.)	ควัก	-	(ส.ข.)	แซวก
	มั่งคุด	-		หมั่งชุด

อะ - อี

(ก.ท.)	ขมึ้น	-	(ส.ข.)	ซึ่มึ้น
	ชตา	-		ชิตา ⁺
	พะยาน	-		ฝียาน

นอกจากนี้สระอาจเพี้ยนในทางกลับกันได้ คือ

อี - อะ

(ก.ท.)	จิ้งหรีด	-	(ส.ข.)	จั้งสิ็ด
	จั้งเหลน	-		จั้งเลน

อี - เอะ

(ก.ท.)	กะทิ	-	(ส.ข.)	เกะ ^๖
	คี	-		เคะ
	ปริ	-		เปละ
	กุฎิ	-		เคะ หรือ กุค ^๓
	พิการ	-		เม่กาน หรือ ฝี่กาน ^๓

ข้อสังเกตเป็นที่น่าสังเกตอย่างยิ่งว่า สระ อี กรุงเทพฯ ที่ไม่มีตัวสะกดเท่านั้น

จึงจะเปลี่ยนเป็นสระเอะ

อี - เอ

(ก.ท.)	อ [ี] ม	-	(ส.ช.)	เอ ^ม
	ท่า ^{อี} พ ^ย	-		ท่า ^{เอ} พ ^ค

อี - แอะ

(ก.ท.)	น [ี] ง	-	(ส.ช.)	แ ^{เอ} น ^ง '
	ม [ี] ค	-		แ ^{เอ} ม [ี] ค

อี - เอ

(ก.ท.)	ช [ี]	-	(ส.ช.)	เ ^{เอ}
	ช ^เ	-		เช ^ก '
	ช ^ล	-		เช ^ล '
	ช ^เ	-		-เส ^{เอ}
	ช ^ก	-		เส ^ก '
	ป ^ล ก	-		เป ^ล ก
	ห ^ล ก	-		-เล ^ก
	ห ^เ	-		เ ^{เอ}
	ห ^เ น [ี]	-		เ ^{เอ} 'หน [ี]
	เ ^{เอ}	-		เ ^{เอ}
	กะ ^เ พ [ี]	-		เ ^{เอ}
	(อ ^{ิง})ม [ี]	-		เหม ^{เอ} '
	หน ^เ	-		หน ^เ
	เ ^{เอ} อ [ี]	-		กาวเ ^{เอ}

ข้อสังเกต มีข้อนาสงเกตในเรื่องนี้ คือ สระ อี ในกรุงเทพฯ ๗ เปลี่ยนเป็น เอ ในสงขลา เมื่อ

ก. อี ในแม่ ก กา มีเสียง เอก โท และตรีในกรุงเทพฯ ๓ อย่างหนึ่ง

ข. อี ที่สะกดด้วยแม่กก : บางคำ อย่างหนึ่ง

ทั้งนี้นอกจากคำ นอกรีต (ก.ท.) - นอก'เหลด' (ส.ช.)

ซึ่งน่าจะนับเป็นข้อยกเว้น

เอะ - อี

(ก.ท.) เหม็น - (ส.ช.) มีน

เค็ล็ค - ชล็ค

มะเส็ง - ชึ่ง

เอะ - แอะ

๑. (ก.ท.) เก็ง, เก่ง - (ส.ช.) แก่ง

เขม - แซม

เกรง - แซลง'

เขน - แซน

เคน - แค้น

เนน - แหนน

เพง - แมง'

เมน - แหมน

เมม - แหมม

เลน - แหลน

เวน - แหวน

เสน - แส่น

๒.	(ก.ท.)	เกล็ด	-	(ส.ข.)	เกล็ด ⁺
		เก็บ	-		เก็บ ⁺
		ตะเข็บ	-		ตะเข็บ
		เข็ด	-		เข็ด
		เกล็ด	-		เกล็ด
		เจ็บ	-		เจ็บ ⁺
		เจ็ด	-		เจ็ด ⁺
		เซ็ด	-		เซ็ด
		เค็ด	-		เค็ด ⁺
		เค็ด	-		เค็ด ⁺
		เบ็ด	-		เบ็ด ⁺
		เบ็ด	-		เบ็ด ⁺
		เผ็ด	-		เผ็ด
		เพชร	-		เพชร
		เม็ด	-		เม็ด
		เมล็ด	-		เมล็ด
		เข็บ	-		เข็บ
		เล็บ	-		เล็บ
		เสด็จ	-		เสด็จ
		เห็บ	-		เห็บ
		เห็ด	-		เห็ด
		สิบเอ็ด	-		สิบเอ็ด ⁺
		เหล็ก	-		เหล็ก
		เห็จ	-		เห็จ
		เหน็บ	-		เหน็บ

ข้อสังเกต จากตัวอย่างเหล่านี้ พอจะสังเกตได้ว่า เอะ ในกรุงเทพฯ จะเพี้ยนเป็น แอะ ในสงขลา ในเมื่อ

๑. เอะ ในแม่ กง กน กม มีเสียงโทและตรีในกรุงเทพฯ ดังตัวอย่างพวกที่ (๑) อย่างหนึ่ง

๒. เอะ กรุงเทพฯ ในแม่ กก กค กข อีกพวกหนึ่ง ดังตัวอย่างพวกที่ (๒)

ความแตกต่างของเสียงสระในระหว่าง อา ออ โอ อุ

ที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนั้น เกี่ยวกับความแตกต่างของเสียงสระในระหว่าง อา แอ เอ อี ซึ่งเป็นสระที่เกิดจากรานใกล้เคียงกัน คือเป็นสระหน้า (FRONT VOWELS) ด้วยกัน ต่อไปนี้จะกล่าวถึงความแตกต่างของเสียงสระในระหว่างสระหลัง (BACK VOWELS) คือ อา ออ โอ อุ ซึ่งเกิดจากรานใกล้เคียงกันดังนี้ คือ

อะ - เอะ

(ก.ท.)	กลับ	—	(ส.ช.)	ลือบ
	คว่ำ	—		ชว่อม
	ฉะเพาะ	—		อ้อเมาะ
	ทหาร	—		ถอสาน
	นรก	—		หนอหลือก
	มมบ	—		หมอบนุด
	ลับหลัง	—		หลือบลัง

อะ - อุ

(ก.ท.)	ตกแตน	—	(ส.ช.)	ตักแตน*
	ถึง	—		ถูง*

อุ - เอะ

(ก.ท.)	อุ ¹ งนา	—	(ส.ช.)	มอ ¹ ง'นา
	อุ ¹ บ	—		จ็อบ
	อุ ¹ น	—		ชอน
	อุ ¹ ก	—		ส็อก

อุ - โอะ

(ก.ท.)	ป ¹ รุ	—	(ส.ช.)	โป ¹ ละ
	พ ¹ ยุ	—		โห ¹ ยะ
	พ ¹ ลุ	—		โผ ¹ ละ
	อ ¹ ยุ	—		อ ¹ ไยะ

ข้อสังเกต จะเห็นว่า อุ ในกรุงเทพฯ ๗ เป็น โอะ ในสงขลา ในลักษณะเดียวกับ
 อ เป็น เอะ คือ แตกต่างกันเฉพาะคำที่ไม่มีตัวสะกดเท่านั้น

อุ - โอ

๑.	(ก.ท.)	อุ ¹	—	(ส.ช.)	โก เช่น กู ¹ เรียก-หลองโก
		อุ ¹ ย	—		โช ¹
		อุ ¹ ย	—		โจ ¹
		อุ ¹ ย	—		โถ ¹
		ประ ¹ อุ	—		โค ¹
		ปู ¹	—		โป ¹ (ปัจจุบัน คนมีอายุหรือ

ชาวชนบทเท่านั้นที่ใช้)

หมายเหตุ คำว่า อุ¹บ ในกรุงเทพฯ ๗ ในความว่า อุ¹บ เช่น อุ¹บเงิน ยังคงเป็น อุ¹
 ในสงขลา ก็เป็น อุ¹บ แต่ถ้าหมายถึง เนรมิตต เช่น อุ¹บอุ¹บเด็ก (ก.ท.) จะเห็น
 หล่อ¹จ็อบ¹แตก ก็คือ อุ¹บ เป็น จ็อบ ในสงขลา

	(ก.ท.)	ผู้	-	(ส.ข.)	- ผู้
		แมลงภู่	-		แม่มิ่งไม้
		พู่	-		ไม้
		หมู่	-		ไม้
		อยู่	-		โหย (หน้า - ใช้เฉพาะชาว ชนบท)
		รู	-		โหล
		สู้	-		- สู้
๒.	(ก.ท.)	กระดุก	-	(ส.ข.)	โดก
		ดุก	-		- โทก
		ดุก	-		คู โทก
		ปลุก	-		โปดิก
		ดุก	-		- โดก
		ดุก	-		โหลก
		หุก	-		- โสก

ข้อสังเกต จากตัวอย่างเหล่านี้เราสังเกตได้ว่า สระ ู ในกรุงเทพฯ ๓ เป็น โอ ใน
สงขลา ลักษณะเดียวกัน อี ในกรุงเทพฯ ๓ เป็น เอ ในสงขลา คือ

ก. ู ในแม่ ก กา มีเสียง เอก โท ตรี ในกรุงเทพฯ ๓ ดังตัวอย่างข้อ (๑)
พวกหนึ่ง

ข. ู ในกรุงเทพฯ ๓ ในแม่ กก ดังตัวอย่างข้อ (๒) อีกพวกหนึ่ง

นอกจากนี้ยังมีคำว่า รูป ในกรุงเทพฯ ๓ ซึ่งอยู่ในแม่ กข แต่เปลี่ยนเป็น
โหลบ ในสงขลาด้วย และคำเช่นนี้ เท่าที่สำรวจจุ่มีเพียงคำเดียว จึงต้องถือว่าเป็น
เป็นข้อยกเว้น

จะเห็นว่า อู ในกรุงเทพฯ ๗ เป็น โอ ในสงขลา ในลักษณะเดียวกับ อี
เป็น เอ ทุกอย่าง

โอะ - อู

(ก.ท.)	มะยม	-	(ส.ข.)	โหลก'ยุ่ม (ลูกยุ่ม)
	คม	-		คุม
	นมแมว	-		คุมแมว
	นม	-		นม (มีใช้เฉพาะบางคนเท่านั้น)

โอะ - เอาะ

๑.	(ก.ท.)	กม	-	(ส.ข.)	ก้อม
		ชน	-		ค้อน
		คน	-		ชอน
		กะดง	-		ค็อง
		คน	-		ค็อน
		คน	-		ค็อน
		คม	-		ค็อม
		พน	-		ค็อน'
		พน	-		ค็อน
		บน	-		ค็อน, ค็อน
		รม	-		ค็อม'
		ลม	-		ค็อม
		ลน	-		ค็อน
		ลม	-		ค็อม
		ลัม	-		ค็อม
		ลัน	-		ค็อน

๒.	(ก.ท.)	กก	-	(ส.ข.)	+ กอก
		กัก	-		+ กอก
		กางก	-		' ข้างช็อก
		ครก	-		ชล็อก
		งก	-		ห็อก
		กะจก	-		+ จอก
		ชก	-		จ็อก
		คก	-		+ คอก
		ตก	-		+ คอก
		คลก	-		ลือก
		ถก	-		ห็อก
		นก	-		หน็อก
		บก	-		+ บอก
		ปก	-		+ ปอก
		ปรก	-		+ ปลอก
		พก	-		ผ็อก
		ฟก	-		ผ็อก
		หมก	-		ม็อก
		ยก	-		หย็อก
		วก	-		หว็อก
		รก	-		หล็อก
		กค	-		+ กอค
		กรค	-		+ กลอค
		ชค	-		ค็อก

(ต่อ) โอะ - เอาะ

(ก.ท.)	จค	-	(ส.ข.)	จอก
	ชค	-		จ็อก
	ชค	-		ล็อก
	ถค	-		ท็อก
	บค	-		+ บอค
	ปลค	-		+ ปลอค
	พค	-		ฝ็อก
	มค	-		หม็อก
	หมค	-		ม็อก, แม็ค
	ยค	-		หย็อก
	รค	-		หล็อก
	ลค	-		หล็อก
	สค	-		ซ็อก
	หค	-		ฮ็อก
	อค	-		+ ออค
	กบ	-		+ กอบ
	กลบ	-		+ กลอบ
	ขบ	-		ค็อบ
	กบ	-		ข็อบ
	ควบ	-		ขล็อบ
	จบ	-		+ จอบ
	ชบ	-		ช็อบ

(ต่อ) โอะ - เอาะ

(ก.ท.)	คบ	-	(ส.ช.)	คอบ ⁺
	ทบ	-		ถ็อบ
	พบ	-		ผ็อบ
	รบ	-		หล็อบ
	ศบ	-		ซ็อบ
	อบ	-		ออบ ⁺

ข้อสังเกต โอะ ในกรุงเทพฯ ๑ เป็น เอาะ ในสงขลาในลักษณะเดียวกับ เอาะ กรุงเทพฯ ๑ เป็น แอะ ในสงขลา คือ

ก. เสียง โอะ ในแม่ กง กน กม ที่มีเสียงโท และ ตรี ในกรุงเทพฯ ๑ จะเปลี่ยนเป็น ออะ ในสงขลา ดังตัวอย่างข้อ (๑)

ข. เสียง โอะ ในกรุงเทพฯ ๑ ที่สะกดด้วยแม่ กก กค กบ จะเป็น ออะ ในสงขลา ดังตัวอย่างในข้อ (๒)

โอ - อู

(ก.ท.)	โองกะเบน	-	(ส.ช.)	จุงเบน ⁺
	โบราณ	-		บุลัน (คนมีอายุจึงใช้)

โอ - เอาะ

(ก.ท.)	หลังโอง	-	(ส.ช.)	ลั้งกอง ⁺
	โอง	-		ป็อง

การเพี้ยนเสียงสระในระหว่าง อือ เออ

สระ อือ และ เออ เป็นสระซึ่งเกิดจากกลางลิ้น เสียง อือ ค่อนไปทางหลัง ส่วน เออ ค่อนไปทางหน้า คือ เวลาออกเสียง อือ กลางลิ้นตอนใต้จะยกขึ้น เวลาออกเสียง เออ กลางลิ้นตอนหน้าจะสูงขึ้น เมื่อ ๒ เสียงนี้เกิดใกล้เคียงกันมากเช่นนี้ ก็ย่อมจะเพี้ยนกันได้ตามกฎธรรมชาติของภาษา

อ้อ - เออ

(ก.ท.)	กลืน	-	(ส.ช.)	เขลีน'
	หือ	-		เออ'
	ฮึน	-		เจิ้น'
	ฮึน	-		เจิ้น
	ฮือ	-		เสอ
	ฮือ	-		เสอ'
	กักคิน	-		คักเคิ้น ⁺
	คิน	-		เคิ้น ⁺
	คิน	-		เคิ้น
	ปล้ม	-		เปกิม
	พึน	-		เพิ้น
	มื่อ	-		เหมอ
	หมึน	-		เมิ้น
	รือ	-		เหลอ
	กึน	-		เหมุคิน'
	สึบ	-		เซิบ
	อึน	-		เอิ้น ⁺

ข้อสังเกต การที่ อ้อ ในกรุงเทพฯ เป็น เออ ในสงขลานั้น สังเกตว่ามีทั้งคำที่มีตัวสะกดและไม่มีตัวสะกด แต่มักเป็นคำที่มีเสียง เอก โท และ ตรี เป็นส่วนมาก
 เออ ซึ่งเป็นสระกลาง ก็เพี้ยนกันได้กับสระ โอะ โอ ซึ่งเป็นสระหลัง เช่น

เออ - โอ

(ก.ท.)	เขยีน	-	(ส.ช.)	โญ้น, เอิ้น ก็มี
--------	-------	---	--------	------------------

โอะ - เออะ

(ก.ท.) หล่น - (ส.ช.) เล้น

ความแตกต่างของเสียงสระในระหว่าง อา อี อื

สระ อา อี เป็นสระหน้า ส่วนสระ อื เป็นสระกลาง แต่ก็ยังนับว่าฐานที่เกิดใกล้เคียงกันมาก เสียงเหล่านี้จึงเพี้ยนกันได้

อะ - อี

(ก.ท.) ค้ง - (ส.ช.) คิ่ง
กระม้ง - กะม้ง, ม้ง

อื - อี

(ก.ท.) คลิ่ง - (ส.ช.) คลิ่ง
กิ้นใจ - กิงฉาย

อื - อี

(ก.ท.) กิ่งกา - (ส.ช.) ผึ่งกา
กิ่งกือ - ผึ่งกือ

อื - อี

(ก.ท.) ยื่น - (ส.ช.) หยื่น
ยืม - หยืม, อืม

การยัดและทอนเสียงสระ

นอกจากจะมีการเพี้ยนเสียงสระจากสระหนึ่งไปเป็นอีกสระหนึ่งแล้ว สระเสียงสั้นในกรุงเทพฯ อาจเป็นสระเสียงยาวในสงขลา หรือ สระเสียงยาวในกรุงเทพฯ อาจเป็นสระเสียงสั้นในสงขลา ซึ่งเรียกว่าการยัดและทอนสระอีกด้วย

๑. การย่อดสระ

อิ - อี

(ก.ท.)	ชิง	-	(ส.ข.)	ชิง
	ชิง	-		ชิง
	ปิง	-		ปิง
	ปลิง	-		ปลิง
	ผิง	-		ผิง
	ลิ่ง	-		ลิ่ง
	ลิม	-		ลิม
	คัคสิน	-		คัคสิน
	ห็น	-		ห็น

ข้อสังเกต อิ ในกรุงเทพ ฯ ที่ย่ดเป็น อี ในสงขลา เป็นคำในแม่กง กน กย ซึ่งส่วนมากเป็นเสียงสามัญ โท และจัตวา

เอะ - เอ (เสียง เอ ยาวกว่าธรรมดา)

(ก.ท.)	เชิง	-	(ส.ข.)	เชิง
	แงง	-		แงง
	เร้ว	-		เลว
	สะเอ้ว	-		เอว

อุ - อู

(ก.ท.)	กุน	-	(ส.ข.)	กุน
--------	-----	---	--------	-----

แอะ - แอ (เสียง แอ ยาวกว่าปกติ)

(ก.ท.)	แ่น	-	(ส.ข.)	แ่น
	แ่น	-		แ่น'
	แ่น	-		แ่น
	แ่น	-		แ่น (ฉิ่งฉนาม)
	แ่น	-		แ่น
	แ่น	-		แ่น
	แ่น	-		แ่น
	แ่น	-		แ่น
	แ่น	-		แ่น
	แ่น	-		แ่น
	แ่น	-		แ่น

ข้อสังเกต แอะ กรังเทพฯ ที่ยึดเป็น แอ ในสงขลา เป็นคำในแม่กง กน ที่มีเสียงเอก และ โท เท่านั้น ยกเว้น คำ แ่น ซึ่งไม่มีเสียงจัตวา

ออะ - ออ (เสียง ออ ยาวกว่าธรรมดา)

(ก.ท.)	อลอง	-	(ส.ข.)	อลอง
	อลอม	-		อลอม'
	อลอย	-		อลอย'
	อลอง	-		อลอง
	อลอย	-		อลอย'
	อลอง	-		อลอง'
	อลอง	-		อลอง'
	อลอม	-		อลอม
	อลอม	-		อลอม

(คอ) อะ — อ (เสียงอวยาวกว่าธรรมดา)

(ก.ท.)	ค [ิ] อม	—	(ส.ช.)	ค ⁺ อม
	ค [ิ] อย	—		ค ⁺ อย
	ค [ิ] อม	—		ค ^๒ อม
	ท [ิ] อน	—		ท [ิ] อน ^๑
	น [ิ] อง	—		น [ิ] อง ^๑
	บ [ิ] อน	—		บ ⁺ อน
	บ [ิ] อย	—		บ ⁺ อย
	ป ^๒ อม	—		ป ^๒ อม
	ผ [ิ] อง	—		ผ ^๒ อง
	พ [ิ] ล ^๒ อย	—		พ [ิ] ล ^๒ อย ^๑
	ห [ิ] ม ^๒ ม	—		ห ^๒ ม ^๒ ม
	ย [ิ] อง	—		ย ^๒ อง
	ย [ิ] อย	—		ย ^๒ อย ^๑
	ร [ิ] อง	—		ร ^๒ อง ^๑
	ว [ิ] อง	—		ว ^๒ อง ^๑
	ว [ิ] อน	—		ว ^๒ อน ^๑
	ส [ิ] อง	—		ส ^๒ อง
	ห ^๒ อง	—		ห ^๒ อง

ข้อสังเกต อะ ในกรุงเทพ ฯ ที่ยึดเป็น ออ ในสงขลา เป็นคำในแม่กง กน กม เกอย ที่มีเสียงเอก และ โท เท่านั้น

ไอ - อาย

(ก.ท.)	ไอ	-	(ส.ช.)	-	ชัย
	ไอ	-			ชัย'
	ไอ	-			ชัย
	ไอ	-			ชัย'
	ไอ	-			ชัย
	สไ	-			ผาย
	ไพ	-			ผาย'
	ไพ	-			ผาย'
	ไม	-			หม้าย
	ไหม	-			หม้าย
	ไว	-			หวาย
	ไส	-			ส้าย
	ไห	-			ห้าย

ข้อสังเกต เสียง ไอ ในกรุงเทพฯ ๓ ที่ยึดเป็น อาย ในสงขลา เป็นคำที่มีเสียงโท และ ตรี เท่านั้น

เอา - อาว

(ก.ท.)	เอา	-	(ส.ช.)	-	ชาว
	เอา	-			ชาว
	เอา	-			ชาว
	เอาของ	-			จาวคอง
	เอา	-			ฉาว'

(ต่อ) เอา - อาว

(ก.ท.)	น้ำเตา	—	(ส.ช.)	หนามตัว
	เอาแก	—		ถาวแก
	เอา	—		ถาว
	ชีเตา	—		ชีถาว
	เทา	—		ถาว
	เนา	—		หนาว
	เป่า	—		ปาว
	สะละเปา	—		นมปาว
	เผ่า	—		ชวาว
	เล่า	—		หลาว
	เหล่า	—		หลาว
	เตรา	—		สาว

ข้อสังเกต เสียง เอา ในกรุงเทพฯ ๓ ที่ยึดเป็น อาว ในสงขลา เป็นคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ โท และ ตรี เท่านั้น

การทอนสระ

สระเสียงยาวในกรุงเทพฯ ๓ บางทีก็เป็นสระเสียงสั้นในสงขลา ที่เรียกว่า ทอนสระ บ้าง ดังตัวอย่าง เช่น

(ก.ท.)	ช่าง	—	(ส.ช.)	จั้ง
	ชมแพง	—		ชมแข็ง
	ปลูก	—		ปลุก
	แปล่า	—		แปล่า
	ติดอ่าง	—		ติดอั้ง

หมายเหตุ คำว่า ปลูก ในกรุงเทพฯ ๓ ในสงขลาใช้ ๒ อย่าง ต่างกันคือ

๑. ถ้าเป็นกริยาที่เราใช้กับพืช ผัก เช่น ปลูกผัก ในสงขลาเป็น โอ คือเป็นโกลก

๒. ถ้าเป็นกริยาที่เราใช้กับขี้เถ้า เช่น ปลูกขี้เถ้า ในสงขลาใช้ ปลูก แทน เช่น

ข. สระผสม

สระผสมในกรุงเทพฯ ฯ และสงขลาก็มีที่แตกต่างกันบ้าง คือ

๑. สระผสมในกรุงเทพฯ ฯ เป็นสระเดี่ยวในสงขลา คือ

เอี้ย - อี

(ก.ท.) เหี้ยว - (ส.ข.) ยีว'

เอื้อ - เื้ออ

(ก.ท.) เมื่อตะกั - (ส.ข.) หม่อ'เคี้ยว

เมื่อไร - หม่อ'ไค'

เรื้อน - เลิน

อัว - โอ

(ก.ท.) ผวย - (ส.ข.) โม่ย'

ชวย - โส้ย'

๒. สระผสมในกรุงเทพฯ ฯ เป็นสระผสมในสงขลาด้วย แต่เป็นสระผสม

คนละตัว คือ

เอี้ย - เอื้อ

(ก.ท.) เปลียน - (ส.ข.) เปลื้อน

เอื้อ - เอี้ย

(ก.ท.) เชื้อก - (ส.ข.) เนี้ยก'

เชื้อค - เนี้ยค'

